

“Hi ha moltes maneres de ser periodista, i jo vaig triar ser-ne de pau”

La tasca de la periodista congoleesa Caddy Adzuba ha suposat que visqui amenaçada i que hagin intentat posar fi a la seva vida en dues ocasions

Com valora el seu pas per Catalunya, que l’ha portada fins a Gavà?

Ha estat un gran plaer participar en el projecte Ciutats constructores de pau, perquè és un espai on els activistes podem donar a conèixer el nostre treball i sensibilitzar la població catalana. El que més m’ha cridat l’atenció han estat les visites a les escoles, on he comprovat que els alumnes no coneixien els conflictes que s’estan patint arreu del món.

Ve d’un país que n’ha patit molts, de conflictes. Què és el que la va fer alçar la veu?

Quan una persona es cria en pau i, de cop, un dia, la seva vida desapareix perquè comença un conflicte, es pregunta: Per què em mereixo això? Què hi puc fer? Quin és el meu paper? On són els que han provocat aquest conflicte? I un cop ens hem fet aquestes preguntes, no hi ha cap més camí que convertir-se en activista. Cal alçar la veu. I es comença a treballar per fer reflexionar les persones que poden tenir algun tipus d’influència per aconseguir la pau.

Es pot alçar la veu, però com s'aconsegueix que t'escoltin?

Amb la força moral, perquè no es pot fer amb una moral feble. Per una banda, perquè es pateix moralment i hem d'estar per sobre d'aquest patiment per poder ajudar els altres. S'ha d'oblidar el patiment propi. I també s'ha d'evitar la por, perquè és el que ens impedeix fer les coses. Si ens deixéssim endur per la por, la primera vegada que ens amenecessin ho deixaríem córrer.

I com s'arriba a aquest estat en què el patiment propi no importa?

En primer lloc, has de ser conscient que el patiment forma part de tu. I quan mires els altres, que també pateixen, compares les situacions. I llavors veus que els altres han patit més que tu. Per exemple, a molts la guerra els ha obligat a l'exili o al desplaçament. Altres no han tingut tanta sort i han caigut en mans dels rebels, han estat violats, nens han estat enrolats a l'exèrcit... Llavors, encara que hagis caminat 450 quilòmetres a peu per poder fugir, penses en el que ha passat tanta gent. I pensar en la gran sort que has tingut et fa sentir més fort. I, per donar suport a tots aquells que han patit més que tu, has d'aguantar i ser fort.

En un moment en què el periodisme no passa pel seu millor moment, vostè l'ha convertit en una eina per assolir els seus objectius. Per què va triar aquesta via?

Hi ha moltes maneres de ser periodista. Pots ser periodista de conflictes, sensacionalista, polític, esportiu... I jo vaig triar ser periodista de pau perquè tenia un objectiu per dur a terme.

Per aquesta tasca ha estat guardonada amb el Premi Príncep d'Astúries. Com l'ha rebut?

Ha estat un honor, perquè anteriorment l'han rebut personalitats de gran renom. Que hagin donat aquest premi a una simple ciutadana del Congo és una gran alegria i és una bona manera de donar a conèixer la feina que fan els periodistes de pau. També és una oportunitat per sensibilitzar l'opinió pública i les seves institucions sobre el conflicte que està patint el meu país.

Vivim d'esquena a l'Àfrica?

No és veritat! Occident mira l'Àfrica de cara, però ho fa des d'un angle equivocat. Només es mou per interessos particulars i egoistes. Però si es digués avui als europeus que no s'acostin més a l'Àfrica, els seus estats no podrien sobreviure. Àfrica és el futur!

I quina és la seva proposta?

Com a africans, som països acollidors, que obrim els nostres braços per acollir els occidentals, que estem disposats a les inversions i a les col·laboracions, però sempre al 50 %. Subjectes sempre a la igualtat. I que es deixi de creure que Occident és superior a l'Àfrica. Això són creences que haurien de quedar enrere. El que no és normal és que tinguis una mare que t'alimenta i que creguis que és inferior a la teva pròpia boca.

Àfrica, però, no surt a la premsa, si no és per temes com el de l'ebola que estem vivint actualment...

És cert, i és una pena que segueixin donant una visió negativa, estigmatitzant el continent. Són els ciutadans els que han d'adonar-se que l'Àfrica és molt més del que veiem als mitjans de comunicació.

De tornada a l'Àfrica, què s'emporta?

M'emporto la calidesa dels catalans i les seves ganes de portar la pau al món.

BIOGRAFIA

Caddy Adzuba va arribar a Gavà cansada, però amb ànims després de passar per diverses ciutats catalanes en la gira de Ciutats constructores de pau. Hi va venir abans de recollir el Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia per explicar el conflicte que viu el seu país, la República Democràtica del Congo, i especialment com aquesta guerra està afectant les dones congoleeses en un país on cada dia es produeixen 40 violacions. Des de la tribuna que li dona Ràdio Okapi, una emissora promoguda per l'ONU, treballa per la pau i per aconseguir que es millorin les condicions de vida al continent africà.

Caddy Adzuba, activista pels drets humans

Josep Antoni Moreno

dijous, 6 de novembre de 2014 11:42 - Darrera actualització dijous, 6 de novembre de 2014 11:56
